



Arrest

nr. 275 607 van 28 juli 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. Dibi
Landvoogddreef 19
1180 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 16 maart 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juni 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van haar advocaat A. HAEGEMAN die *loco* J. DIBI verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Somalische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1998.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 23 juli 2021. Op 26 juli 2021 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 4 februari 2022 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS).

Op 3 maart 2022 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing "niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)". Dit is de bestreden beslissing:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Somalische staatsburger te zijn. U werd geboren op X1998 in X. Op 15/09/19 ontvluchtte u het land na problemen met Al-Shabaab. U reisde via Turkije naar Griekenland, alwaar u aankwam op 21/11/19 en een verzoek tot internationale bescherming indiende. U verbleef in slechte omstandigheden in een vluchtelingenkamp op het eiland Chios. Op 02/02/21 ontving u een subsidiaire beschermingsstatus van de Griekse overheid. Vijftien dagen later kreeg u een Griekse identiteitskaart, en zei men u dat u het kamp moest verlaten. U bleef nog enige tijd stiekem in het kamp. In die periode kreeg u malaria, maar in de ziekenboeg van het kamp weigerden ze u te helpen omdat u een internationale beschermingsstatus had en dus eigenlijk het kamp had moeten verlaten.

Op 12/05/21 besloot u Chios te verlaten en reisde u naar Thessaloniki, in de hoop dat een beter leven te kunnen leiden. U vond echter nergens werk in Thessaloniki. Evenmin vond u onderdak, waardoor u gedwongen was om op straat te leven. Het was zeer onveilig op straat, en u werd meerdere malen bestolen. Op 20/07/21 besloot u dan uiteindelijk het land te verlaten. Uw moeder stuurde geld naar een Somaliër en Griekenland. Met dit geld reisde u vanuit Griekenland, naar Italië, en dan meteen door naar België op 21/07/21. U diende een verzoek in tot internationale bescherming bij de bevoegde asielautoriteiten op 26/07/21. U legt geen documenten neer.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn, met name uw verklaringen en de Eurodac Hit (administratief dossier), blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. Deze vaststelling wordt door u niet betwist.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten

ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigten gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigten van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigten van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigten [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als verzoeker om internationale bescherming in Griekenland, dus vooraleer er u internationale bescherming werd verleend, geconfronteerd werd met bepaalde ernstige feiten en situaties zoals erbarmelijke levensomstandigheden in een hotspot (CGVS p.8), of politiegeweld in het vluchtelingenkamp van Chios (CGVS p.7), moet worden opgemerkt dat deze feiten zich situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van uw situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd werd met erg preciaire en moeilijke levensomstandigheden op het vlak van werkgelegenheid, sociale bijstand, gezondheidszorg, onderwijs, en huisvesting, moet

vooreerst worden opgemerkt dat op grond hiervan niet kan worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Uit uw verklaringen blijkt dat de verschillende moeilijkheden die u ervaren heeft op vlak van werk, school, huisvesting, en medische zorg, telkens veroorzaakt werden door praktische omstandigheden, die op zich vreemd zijn aan de Vluchtelingenconventie. Zo vertelt u dat u geen werk kon vinden omdat u geen Grieks sprak (CGVS p.4-5), dat u niet naar school kon doordat de scholen gesloten waren omwille van de corona-epidemie (CGVS p.5), dat IOM u niet kon helpen met het zoeken naar onderdak omdat alles gesloten was omwille van corona (CGVS p.7), en dat u niet naar dokters of ziekenhuizen buiten het vluchtelingenkamp kon gaan omdat die geld kostten (CGVS p.8). Nergens uit uw verklaringen blijkt dat deze omstandigheden het gevolg zouden zijn van verregaande discriminatie, in die mate dat zij gelijkgesteld zou kunnen worden met vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, maar wel het gevolg van praktische hindernissen.

Bovendien toont u niet op overtuigende wijze aan dat u voldoende ernstige pogingen ondernomen hebt om uw rechten in Griekenland te doen gelden. Nochtans moet in het licht van hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, waaronder het gegeven dat de daar aanwezige autoriteiten in beginsel in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden, redelijkerwijze van u verwacht worden dat u alle mogelijke middelen uitput die het recht in Griekenland u biedt, evenals dat u dit uitvoerig en omstandig documenteert, wat hier niet het geval is. Hoewel u aangeeft dat u zich op verschillende plaatsen heeft geïnformeerd naar uw mogelijkheden om te werken, sociale bijstand te krijgen, school te volgen,... (CGVS p.5; p.7-8) dient benadrukt te worden dat u slechts twee maanden in Thessaloniki bent gebleven (CGVS p.6). Deze periode is te kort om aan te kunnen tonen dat u alle mogelijkheden om uw rechten te doen gelden heeft verkend.

Volledigheidshalve kan ook opgemerkt worden dat het feit dat u (relatief) korte tijd na de toekenning van uw beschermingsstatus vertrokken bent, bovendien niet getuigt van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in de andere lidstaat uit te bouwen. Deze indruk wordt bevestigd door uw verklaring dat u eigenlijk altijd al de bedoeling had om naar België te komen, en zo snel mogelijk van Griekenland naar België wilde komen (zie administratief dossier: Verklaring DVZ randnr.27).

Wat betreft eventuele motieven die verband houden met de actuele gezondheidscrisis of COVID-19-pandemie en daaraan verbonden gevolgen of moeilijkheden in Griekenland, zoals de impact op de algemene socioeconomische situatie in Griekenland, beperkingen van de bewegingsvrijheid en daaraan gelieerde moeilijkheden op het vlak van toegang tot de nodige (basis)voorzieningen, en beperkingen van de openbare dienstverlening, moet vooreerst ten algemene titel worden benadrukt dat het coronavirus niet uitgaat van noch wordt veroorzaakt door zogenaamde actoren van vervolging of ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg vallen de vrees voor dit virus of het risico door dit virus te worden getroffen a priori niet onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie in dezelfde zin: HvJ 18 december 2014, M'bodj / Belgische Staat in de zaak C 542/13 en GwH 21 mei 2015, nr. 59/2015, B.7).

Voorts dienen hoger genoemde gevolgen en beperkingen die de pandemie in een gegeven land teweeg kan brengen op het vlak van de dagdagelijkse levensomstandigheden of toegang tot (basis)voorzieningen evenals de maatregelen die de daar aanwezige autoriteiten en overheden in dit verband op soevereine wijze kunnen nemen om deze gezondheidscrisis aan te pakken in wezen een welbepaald doel – het aanpakken van de crisis op het eigen grondgebied – en zijn deze tijdelijk van aard. Daarbij is het overigens duidelijk dat zulk een situatie niet alleen Griekenland maar talloze landen vermag te treffen, waaronder niet alleen begunstigden van internationale bescherming maar eenieder, zonder onderscheid. Tot slot bevatten de beslissingen van het Commissariaatgeneraal geen verwijderingsmaatregelen.

Gelet op wat voorafgaat, dient u bijgevolg óók met betrekking tot eventuele moeilijkheden in verband met de huidige gezondheidscrisis of COVID-19-pandemie in de EU-lidstaat waar u internationale bescherming geniet, in casu Griekenland, op individuele en concrete wijze aan te tonen dat de onverschilligheid van de

autoriteiten van die lidstaat tot gevolg zou hebben dat u, buiten uw wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

In voorliggend geval moet evenwel worden vastgesteld dat u géén dwingende argumenten, concrete gegevens of tastbare elementen bijbrengt die afbreuk doen aan wat vooraf gaat. Uw verklaringen dat de scholen in Thessaloniki gesloten waren omwille van corona (CGVS p.5), evenals verschillende info- en hulpkantoren (CGVS p.7-8), worden an sich niet in twijfel getrokken. Echter moet in dit verband opnieuw benadrukt worden dat de maatregelen omwille van de COVID-19-pandemie van tijdelijke aard zijn, waardoor u niet aantoont dat u in de toekomst geen enkele toegang zou hebben tot bovenvermelde voorzieningen.

Gelet op wat voorafgaat, moet dan ook worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1A van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 33 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: de Procedurerichtlijn), artikel 22bis van de Grondwet, van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 48/6, § 5 en 57/6, § 3, lid 1, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. De verzoekende partij betoogt dat ze bij een terugkeer naar Griekenland ernstige schade vreest, alhoewel deze Europese lidstaat haar internationale bescherming gegeven heeft. De verzoekende partij stelt dat deze ernstige schade de vorm aanneemt van een onmenselijke en vernederende behandeling. Vervolgens licht de verzoekende partij het wettelijke kader toe, gaat ze in op de rechtspraak van het Hof van Justitie waarbij ze ook de conclusies van de advocaat-generaal citeert in de desbetreffende zaken. De verzoekende partij citeert eveneens uit de parlementaire voorbereiding.

Vervolgens gaat de verzoekende partij in op de situatie van personen die in Griekenland internationale bescherming verkregen hebben, alsook op haar situatie. De verzoekende partij wijst er in eerste instantie op dat de verwerende partij geen enkele objectieve informatie bijbrengt omtrent de rechten van en de effectieve aard van de rechten van de personen die in Griekenland een internationale beschermingsstatus gekregen hebben. De verzoekende partij vervolgt dat uit de actuele en betrouwbare bronnen blijkt dat de situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland zorgwekkend is. Uit deze bronnen blijkt dat de levensomstandigheden van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland in strijd zijn met de vereisten van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest. Alle recente en objectieve geraadpleegde bronnen zijn het er ook over eens dat administratieve en bureaucratische belemmeringen, het ontbreken van door de staat georganiseerde acties om hun specifieke situatie te verhelpen, de niet-toepassing van de wet en de impact van de economische crisis houders van internationale bescherming beletten hun rechten te genieten. De verzoekende partij vervolgt dat er in Griekenland geen integratiebeleid voor erkende vluchtelingen is. Eenmaal erkend, worden ze aan hun lot overgelaten en zijn ze volkomen hulpeloos. De verzoekende partij vervolgt dat personen die internationale bescherming genieten in Griekenland, uitgesloten zijn van bepaalde sociale uitkeringen

waardoor zij anders behandeld worden dan de Griekse onderdanen. In dit verband citeert de verzoekende partij uit het verslag van RSA en Stiftung Pro Asyl van maart 2021 en uit het AIDA, "Country report: Greece", 2020 – update June 2021 (hierna: AIDA rapport update 2020), p.250. De verzoekende partij vervolgt dat in de praktijk geen door de staat beheerde accommodatie wordt verleend aan personen die internationale bescherming genieten, zelfs niet voor kwetsbare personen, en geen huursubsidie, geen lening of andere vormen van financiële bijstand voor huisvesting worden verleend. Als gevolg hiervan, blijven personen die internationale bescherming genieten meestal dakloos of wonen zij in verlaten plaatsen of overvolle appartementen in erbarmelijke omstandigheden, vaak zonder toegang tot elektriciteit, toiletten en/of stromend water. In dit verband verwijst de verzoekende partij onder meer naar het AIDA rapport update 2020. De verzoekende partij stelt dat deze landeninformatie in de lijn ligt met haar verklaringen. Ze benadrukt dat ze eenmaal ze een beschermingsstatus in Griekenland verkregen had, ze het opvangcentrum diende te verlaten en alzo berooid op straat kwam te staan zonder hulp van de Griekse overheid.

Met betrekking tot de gezondheidszorg betoogt de verzoekende partij dat in theorie, de begunstigden van internationale bescherming recht hebben op gratis toegang tot farmaceutische producten en tot gezondheidszorg in medische centra en ziekenhuizen in Griekenland. Echter in de praktijk, blijft de toegankelijkheid tot zorg echter een grote uitdaging vanwege het gebrek aan vrouwelijk medisch personeel, het gebrek aan tolken in gezondheidsinstellingen, het feit dat geneesmiddelen en medische onderzoeken niet gratis zijn, gebrek aan informatie van medisch personeel en storingen in het transportsysteem naar ziekenhuizen. Toegang tot het socialezekerheidsstelsel wordt ook buitengewoon ingewikkeld gemaakt gezien de administratieve belemmeringen waarmee begunstigden van internationale bescherming worden geconfronteerd. Wederom citeert de verzoekende partij uit het AIDA rapport update 2020. Ze stelt dat zij in Griekenland geen werk kon vinden waardoor zij deze medische zorgen niet kon betalen. Hierna gaat de verzoekende partij verder in op de toegang tot de arbeidsmarkt. In Griekenland hebben begunstigden van internationale bescherming in principe gelijke toegang tot werkgelegenheid als staatsburgers. In de praktijk hebben ze echter te maken met een zeer hoog werkloosheidspercentage en werken de weinige mensen die werk vinden voornamelijk in laaggeschoolde en zeer preciaire banen. Deze moeilijkheden worden verergerd door het feit dat personen die internationale bescherming genieten, administratieve obstakels ontmoeten die het bijzonder moeilijk maken voor hen om de documenten die noodzakelijk zijn voor toegang tot de arbeidsmarkt te verkrijgen. Uit alle geraadpleegde bronnen blijkt ook dat prioriteit wordt gegeven aan Griekse burgers. Griekenland wordt ook geconfronteerd met een ernstige economische crisis en het is dus voor de onderdanen zelf erg moeilijk om hun basisbehoeften te voorzien vanwege het gebrek aan werk voor iedereen. In deze context worden personen die internationale bescherming genieten op de achtergrond verwaarloosd, met als gevolg dat de weinigen die een baan kunnen vinden in het algemeen in de informele economie werken. Deze situatie, aldus de verzoekende partij, berooft hen van toegang tot sociale zekerheid en onderwerpt hen aan verhoogde onveiligheid en kwetsbaarheid. De overgrote meerderheid van personen die internationale bescherming genieten, vertrouwen nu op de distributie van voedsel, niet-voedselproducten en financiële bijstand om in hun basisbehoeften te voorzien. Dit dwingt hen vaak tot het aangaan van gevaarlijke activiteiten, verhoogt de behoefte aan hulpdiensten, verhoogt het risico van uitbuiting en belemmert hun vooruitzichten op integratie. Om dit te onderbouwen citeert de verzoekende partij uit "Dimitris Skleparis - University of Glasgow, « Refugee Integration in Mainland Greece: Prospects and Challenges », March 2018, pp 2-3" en het AIDA rapport update 2020. De verzoekende partij onderstreept dat zij in Griekenland geprobeerd heeft om een vaste baan te vinden door bij verschillende werkgevers te solliciteren.

Tot slot stelt de verzoekende partij dat *"De verwerende partij heeft geen enkele bron verstrekt waaruit zou kunnen worden afgeleid dat verzoeker, bij terugkomst in Griekenland, niet opnieuw het risico zou lopen om het slachtoffer te worden van onmenselijke en/of vernederende behandeling met betrekking tot rechten en voordelen daadwerkelijk verleend - in de praktijk - aan personen die internationale bescherming genieten, hoewel de verzoeker heeft aangetoond dat hij persoonlijk slachtoffer was van deze ernstige tekortkomingen."*

2.3. De verzoekende partij voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift: de bestreden beslissing; de aanstelling BJB, de Hellenic Republic - Ministry of Migration and Asylum, «Rights of Beneficiaries of International Protection - Answers to questions regarding the rights of international protection applicants and beneficiaries of international protection», <https://ec.europa.eu/migrantintegration/sites/default/files/2017-09/English.pdf>, RSA en Stiftung Pro Asyl, "Beneficiaries of international protection in Greece - Access to documents and socio-economic rights", maart 2021, https://rsaagean.org/wpcontent/uploads/2021/03/2021-02_RSA_BIP-1.pdf, Pro Asyl and

Refugee Support Aegean, «Rights and effective protection exist only on paper: The precarious existence of beneficiaries of international protection in Greece», 23 June 2017, pp. 13-15, <https://www.proasyl.de/wp-content/uploads/2015/12/2017-06-26-Legalnote-RSA-beneficiaries-of-international-protection-in-Greece.pdf>; Dimitris Skleparis - University of Glasgow, « Refugee Integration in Mainland Greece: Prospects and Challenges», March 2018, p.4, <https://www.eliamep.gr/wpcontent/uploads/2018/03/Skleparis-Policy-Brief-GREECE.pdf>, Report of the Commissioner for Human Rights of the Council of Europe Dunja Mijatovic following her visit to Greece from 25 to 29 June 2018, pp. 18-21, <https://rm.coe.int/reporton-the-visit-to-greece-from-25-to-29-june-2018-by-dunja-mijatov/16808ea5bd>

3. Beoordeling

3.1. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij reeds internationale bescherming in Griekenland geniet.

3.2. Uit het administratief dossier (zie map 7 “inschrijving van de asielaanvrager”) blijkt dat verzoekende partij sinds 4 september 2020 internationale bescherming geniet in Griekenland. Dit wordt door de verzoekende partij niet ontkend. In tegenstelling tot de verklaringen van de verzoekende partij voor de Belgische instanties heeft ze in Griekenland geen subsidiaire bescherming gekregen, maar wel de vluchtelingenstatus zoals blijkt uit de brief van 27 augustus 2021 van de Griekse autoriteiten. De verzoekende partij is in het bezit van een verblijfsvergunning geldig van 11 september 2020 tot 10 september 2023. Ook is ze in het bezit van een paspoort geldig van 20 april 2021 tot 19 april 2026.

3.3. In dit kader brengt de Raad in herinnering dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 van het VEU. Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4 van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd.

De in artikel 33, tweede lid, a) van de Procedurerichtlijn vervatte regeling vormt een uitdrukking van dit beginsel van het wederzijds vertrouwen tussen de Europese lidstaten. Dit beginsel vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Griekenland en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die internationale bescherming genieten in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, met name de artikelen 1 en 4, met het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en met het EVRM (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 83-85 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Dit interstatelijk vertrouwensbeginsel betreft, volgens de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel een weerlegbaar vermoeden. Er kan immers volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 86).

De weerlegging van het interstatelijk vertrouwensbeginsel vereist evenwel dat er sprake is van een ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest in geval van overbrenging naar een andere lidstaat. Het vermoeden wordt weerlegd wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de betrokken verzoeker als persoon die deze bescherming geniet in die andere lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50). De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt

bereikt wanneer *“de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid”* (cf. HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 90).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, dan vallen volgens het Hof deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89).

Het kan voorts volgens het Hof niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

Ten slotte heeft het Hof in de relevante rechtspraak een aantal situaties aangehaald die niet volstaan om het vermoeden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel te weerleggen. Het gaat hierbij om:

- schendingen van de bepalingen van hoofdstuk VII van de Kwalificatierichtlijn, die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest (arrest Ibrahim e.a., punt 92);
- het gebrek aan bestaansondersteunende voorzieningen of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden, zonder dat de betrokkenen evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, tenzij *“die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie”* (arrest Ibrahim e.a., punt 93);
- het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend (arrest Ibrahim e.a., punt 94);
- situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie met zich meebrengen waardoor deze persoon terechtkomt in een situatie die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (arrest Ibrahim e.a., punt 91);
- wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de statushouder als persoon die bescherming geniet in die andere lidstaat, hem niet blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (arrest Ibrahim e.a., punt 101).

3.4 De Raad merkt op dat de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(ssatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet berust bij het CGVS. Eens hieraan is voldaan, zoals *in casu*, komt het toe aan de betrokken verzoekende partij die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk aan te tonen dat zij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. De verzoekende partij laat na dergelijk bewijs te leveren.

3.5. Uit haar verklaringen en het betoog in het verzoekschrift kan worden opgemaakt dat de verzoekende partij in wezen vreest dat zij in geval van terugkeer naar Griekenland zal terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.

De taak van de rechter is in deze door het Hof van Justitie duidelijk bepaald in de relevante rechtspraak. Wanneer een rechter, bij wie beroep wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een verzoek om internationale bescherming is afgewezen wegens niet-ontvankelijkheid, beschikt over gegevens die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat het voormelde risico bestaat, dan is deze rechter *“ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken.”* Daarbij moet rekening worden gehouden met *“alle*

gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 88-89; beschikkingen van 13 november 2019, Hamed en Omar, C 540/17 en C 541/17, niet gepubliceerd, punt 38).

3.6. Vooreerst moet worden onderzocht of er in Griekenland sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, waarbij deze *“tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”*. Zoals hierboven reeds weergegeven, is de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt wanneer is voldaan aan een aantal cumulatieve voorwaarden, met name dat er sprake is van een onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat die tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

De verzoekende partij brengt recente informatie bij met betrekking tot de situatie van statushouders in Griekenland, met name AIDA, *“Country Report Greece, Update 2020”*, de Hellenic Republic - Ministry of Migration and Asylum, «Rights of Beneficiaries of International Protection - Answers to questions regarding the rights of international protection applicants and beneficiaries of international protection» <https://ec.europa.eu/migrantintegration/sites/default/files/2017-09/English.pdf>, RSA en Stiftung Pro Asyl, *“Beneficiaries of international protection in Greece - Access to documents and socio-economic rights”*, maart 2021, Pro Asyl and Refugee Support Aegean, «Rights and effective protection exist only on paper: The precarious existence of beneficiaries of international protection in Greece», 23 June 2017, pp. 13-15; Dimitris Skleparis - University of Glasgow, «Refugee Integration in Mainland Greece: Prospects and Challenges», March 2018, p.4, Report of the Commissioner for Human Rights of the Council of Europe Dunja Mijatovic following her visit to Greece from 25 to 29 June 2018, pp. 18-21(internet link). De verwerende partij brengt geen objectieve informatie bij met betrekking tot de situatie van statushouders in Griekenland.

Erkende vluchtelingen hebben toegang tot de arbeidsmarkt onder dezelfde voorwaarden als onderdanen, zonder enige verplichting om een werkvergunning te verkrijgen. Evenwel zijn onderdanen van derde landen oververtegenwoordigd in de statistische gegevens over werkloosheid. Uit een onderzoek uit 2018 blijkt dat slechts weinigen erin slagen een baan te vinden. Zij worden gewoonlijk tewerkgesteld in de informele economie, die hen de toegang tot sociale zekerheid ontnemt en hen blootstelt aan verdere onzekerheid en kwetsbaarheid. De overgrote meerderheid van de begunstigten en aanvragers van internationale bescherming is afhankelijk van voedselbedeling, non-foodartikelen en financiële bijstand om in hun basisbehoeften te voorzien. Dit dwingt hen vaak tot gevaarlijke inkomens genererende activiteiten en vergroot de behoefte aan hulpdiensten, vergroot het risico op uitbuiting en belemmert hun integratievooruitzichten (AIDA-rapport Greece update 2020, p. 248-249). De overheid voorziet in verschillende maatregelen om de toegang tot werk voor personen die internationale bescherming genieten, te verbeteren. Dit omvat onder meer een proefprogramma voor beroepsopleiding voor 8.000 erkende vluchtelingen in Attica en Centraal Macedonië in samenwerking met het Ministerie van Arbeid en een werkgelegenheidsprogramma in de landbouwsector voor 8.000 vluchtelingen in samenwerking met het Ministerie van Landbouwonwikkeling. Deze acties moeten echter nog worden uitgevoerd. Net als asielzoekers worden begunstigten van internationale bescherming geconfronteerd met obstakels bij de afgifte van het belastingregistratienummer (AFM), die hun toegang tot de arbeidsmarkt en registratie bij het werkloosheidskantoor van OAED belemmeren. De uitgifte van een AFM gaat gepaard met ernstige vertragingen. De procedure voor de bevoegde belastingdiensten om de persoonsgegevens van vluchtelingen te verifiëren via de asieldienst duurt ongeveer 2 maanden. In het geval van een professionele AFM duurt de procedure meer dan 3,5 maand en is de hulp van een accountant vereist. Het AIDA-rapport vermeldt dat het bezit van een woning of het voorleggen van een huurcontract een vereiste is om toegang te krijgen tot sociale bijstand (AIDA-rapport Greece update 2020, p. 245).

Wat betreft huisvesting stelt het rapport kort samengevat dat in principe statushouders dezelfde rechten genieten als Griekse onderdanen maar dat in de praktijk administratieve en bureaucratische barrières, gebrek aan aandacht van de overheid voor hun specifieke situatie, inefficiënte implementatie van de wet en de impact van de economische crisis statushouders een effectief genot van hun rechten onttrekt. Ook het UNHCR wijst op de dringende nood aan steun voor vluchtelingen om een normaal leven te kunnen leiden, met toegang tot scholing, gezondheidszorg en om de kost te kunnen verdienen. Bijkomend werden in maart 2020 nog bijkomende maatregelen aangekondigd om de toegang voor statushouders tot sociale uitkeringen en accommodatie verder te beperken. De boodschap volgens de Griekse minister is dat iedere

erkende vluchteling verantwoordelijk is voor zichzelf. Na de kennisgeving van de beslissing waarbij een beschermingsstatus wordt erkend/toegekend heeft de betrokkene nog 30 dagen vooraleer materiële opvang of financiële steun wordt gestopt, zodat verzoekers actueel niet langer aanspraak kunnen maken op een huisvesting, voorzien door de Griekse overheid. Bij ministerieel besluit van 7 april 2020 werd aan erkende vluchtelingen een termijn tot 31 mei 2020 gegeven om de opvangfaciliteiten te verlaten in navolging van de COVID-19 pandemie uitbraak (AIDA-rapport Greece update 2020, p. 245). UNHCR merkte in juni 2020 op dat mensen dwingen hun woning te verlaten zonder vangnet en maatregelen om hun zelfredzaamheid te garanderen, velen tot armoede en dakloosheid drijft. De meeste van de getroffen vluchtelingen hebben geen regelmatig inkomen, velen zijn gezinnen met schoolgaande kinderen, alleenstaande ouders, overlevenden van geweld, en anderen met specifieke behoeften. De aanhoudende COVID-19 pandemie en maatregelen om de verspreiding ervan tegen te gaan, zorgen voor extra problemen doordat mensen worden beperkt in hun mogelijkheden om zich te verplaatsen en werk of huisvesting te vinden. Het verplaatsen van een probleem van de eilanden naar het vasteland is geen oplossing. UNHCR drong er bij de autoriteiten op aan om een gefaseerde aanpak toe te passen, een hogere drempel om bijstand te verlenen aan kwetsbare mensen die in dit stadium niet kunnen vertrekken. In een gezamenlijke brief van 1 juni 2021 aan de minister van Migratie en Asiel, de Europese commissaris voor Migratie en Binnenlandse Zaken en de Europese vicevoorzitter voor de bevordering van onze Europese manier van leven, uitten verschillende maatschappelijke organisaties hun bezorgdheid omtrent voormelde situatie. Behalve voor de overgangperiode is in juli 2019, als onderdeel van de nationale integratiestrategie, een programma voor vluchtelingen en begunstigden van subsidiaire bescherming van start gegaan ("HELIOS 2"). Het doel ervan is de integratie van personen die internationale bescherming genieten te bevorderen in de Griekse samenleving door middel van verschillende acties, zoals integratiecursussen, huisvesting en ondersteuning van de inzetbaarheid. Het gaat om personen die momenteel in tijdelijke huisvestingsprogramma's verblijven. Het project wordt uitgevoerd door de IOM en haar partners met steun van de Griekse regering. Op 12 augustus 2020 stuurde de Griekse ombudsman een brief aan de secretarissen-generaal van de bevoegde ministeries waarin hij wees op de noodzaak van integratiemaatregelen voor erkende vluchtelingen die behoren tot kwetsbare groepen voordat zij de opvangfaciliteiten verlaten. De Ombudsman wees op het verlenen van ondersteunende diensten en een effectieve toegang van erkende vluchtelingen tot het sociale zekerheidsstelsel. De Secretaris-generaal voor Immigratiebeleid verstrekke informatie over huisvestings- en integratiemaatregelen die reeds zijn genomen of gepland waren. Wat betreft de daklozenopvang, blijkt uit het rapport dat er geen centra voorzien zijn voor statushouders en dat er in Athene maar vier centra zijn, ook voor Grieken en legaal verblijvende derdelanders waar het "extreem moeilijk" is om toegelaten te worden wegens overbevolking. Volgens het rapport blijven mensen die nood hebben aan opvang en geen financiële middelen hebben om een huis te huren dakloos of komen zij in verlaten huizen of overbevolkte appartementen terecht. Uit de ervaring van GCR blijkt dat mensen die onderdak nodig hebben en niet over de financiële middelen beschikken om een huis te huren dakloos blijven of verblijven in verlaten huizen of overvolle appartementen, die vaak worden onderverhuurd. In een persbericht van december 2020 hebben de GCR en 71 andere maatschappelijke organisaties hun bezorgdheid geuit "over de vele kwetsbare vluchtelingen die gedwongen zijn de opvang te verlaten of geconfronteerd worden met gedwongen uittredingen, waaronder overlevenden van gendergerelateerd geweld, mensen met gezondheidsproblemen, waaronder geestelijke gezondheidsproblemen, of handicaps, alleenstaande vrouwen en eenoudergezinnen, jongvolwassenen en mensen uit de LGBTQ+-gemeenschap". Volgens hen hebben veel vluchtelingen moeilijkheden of zijn zij niet in staat om zelfvoorzienend te worden vanwege kwetsbaarheden of problemen met de toegang tot essentiële diensten en de arbeidsmarkt. In het verleden zijn vluchtelingen die werden gevraagd om uit door de staat aangeboden huisvesting te vertrekken in stedelijke gebieden op straat beland of zij verlieten hun onderkomens niet uit angst om dakloos te worden. De problemen met de toegang tot steun en diensten worden volgens het rapport nog verergerd voor vluchtelingen in kampen vanwege de voortdurende beperkingen van Covid-19 en de vaak afgelegen locaties van deze plaatsen, waardoor het bijna onmogelijk is om huisvesting te zoeken, toegang tot diensten te krijgen of werk te vinden. De aangekondigde doorgangplaatsen voor degenen die gedwongen worden hun huis te verlaten, bieden volgens deze maatschappelijke organisaties slechts een noodoplossing voor sommige vluchtelingen en slechts voor een periode van maximaal twee maanden. Deze periode is volgens hen niet genoeg voor mensen om onafhankelijk te worden en zonder goede ondersteuning zal het aantal daklozen in de steden toenemen. Uiteindelijk ontbreekt het in Griekenland volgens deze maatschappelijke organisaties aan een duurzame langetermijnstrategie voor integratie en inclusie. Dit leidt tot meer dakloosheid en armoede voor veel mensen (AIDA-rapport Greece update 2020, p. 247). Volgens Pro Asyl en Refugee Support Aegean zijn sinds de zomer van 2020 duizenden begunstigden van internationale bescherming dakloos geworden nadat hen was meegedeeld dat zij hun plaats in het opvangsysteem binnen 30 dagen na de verlening van internationale bescherming moesten verlaten (AIDA-rapport Greece update 2020, p. 247).

Kinderen die internationale bescherming genieten hebben recht op onderwijs onder dezelfde voorwaarden als onderdanen. Volwassenen met een beschermingsstatuut hebben recht op toegang tot het onderwijsstelsel en opleidingsprogramma's onder dezelfde voorwaarden als legaal verblijvende onderdanen van derde landen. Er wordt een aantal cursussen Grieks gegeven door universiteiten, maatschappelijke organisaties en centra voor beroepsopleiding. UNHCR geeft aan dat de meeste vluchtelingen niet van taalcursussen of integratieprogramma's in Griekenland genieten. Een proefprogramma van Griekse taalcursussen, gefinancierd door het Fonds voor Asiel, Migratie en Integratie (AMIF) dat in januari 2018 werd aangekondigd, werd opgenomen in het HELIOS-project. Sinds juni 2019 wordt het uitgevoerd door de IOM en haar partners. Bovendien organiseert de gemeente Athene regelmatig Griekse taalcursussen voor volwassen immigranten, evenals IT-seminars (AIDA-rapport Greece update 2020, p. 249-250).

De wet voorziet in toegang tot sociale bijstand voor personen die internationale bescherming genieten, zonder onderscheid te maken tussen vluchtelingen en personen die subsidiaire bescherming genieten. Begunstigden van internationale bescherming moeten van dezelfde rechten genieten en de nodige sociale bijstand ontvangen onder dezelfde voorwaarden die voor eigen onderdanen gelden. Niet alle begunstigden hebben toegang tot sociale rechten en sociale uitkeringen omwille van bureaucratische belemmeringen, die geen rekening houden met het onvermogen van begunstigden om bepaalde documenten voor te leggen, zoals documenten betreffende de gezinssituatie, geboorteakten of diploma's of zelfs de weigering van ambtenaren om hen de toegekende voordelen toe te kennen, wat in strijd is met het beginsel van gelijke behandeling, zoals bepaald in de Griekse en de EU-wetgeving. Het gegarandeerd minimuminkomen is in februari 2017 ingesteld als een nieuw bijstandsprogramma. Het gegarandeerde minimuminkomen bedraagt 200 euro per maand voor elk huishouden (AIDA-rapport Greece update 2020, p. 250).

Wat betreft gezondheidszorg stelt het rapport eveneens dat in theorie deze is gewaarborgd onder dezelfde voorwaarden als voor de Grieken. Echter, ondanks het gunstig wetgevend kader, wordt in de praktijk effectieve toegang tot gezondheidszorg verhinderd door een significant gebrek aan middelen en capaciteit door de bezuinigingspolitiek van Griekenland en door een gebrek aan culturele bemiddelaars. Bovendien belemmeren administratieve belemmeringen de afgifte van een sofi-nummer (AMKA) waardoor ook de toegang tot de gezondheidszorg bemoeilijkt wordt (AIDA-rapport Greece update 2020, p. 251-252).

De RSA Legal note van maart 2021 vermeldt dat statushouders in Griekenland, omwille van strenge administratieve drempels, specifieke moeilijkheden ondervinden om officiële documenten te verkrijgen die nodig zijn om toegang te hebben tot basisrechten zoals gezondheidszorg, huisvesting, sociale voorzieningen en tewerkstelling. De nota bespreekt vervolgens wat de moeilijkheden zijn om een verblijfsvergunning, een belastingnummer en een sociaal zekerheidsnummer te verkrijgen. De bevindingen in de nota met betrekking tot sociale voorziening, huisvesting, gezondheidszorg, dakloosheid en ontbering, tewerkstelling en rechtsmiddelen tegen schending van rechten voor statushouders, liggen verder in het verlengde van de bevindingen in het AIDA-rapport, en hebben ook betrekking op statushouders die terugkeren naar Griekenland vanuit andere lidstaten.

3.7. De landeninformatie laat niet toe te besluiten dat de levensomstandigheden in Griekenland voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar daar *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Griekse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. Zonder voormelde moeilijkheden te bagatelliseren, leest de Raad in het AIDA-rapport geen situatie van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, waarbij deze *“tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”* (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 91).

3.8. Dat er geen sprake is van een dergelijke situatie, neemt niet weg dat er sprake is van een preciaire situatie waardoor voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met *“alle gegevens van de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89). Voorts is het mogelijk dat de persoon die verzoekt om internationale bescherming kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, terecht komt in een situatie van zeer

verregaande materiële deprivatie (zie HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 93, HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52).

De individuele situatie en persoonlijke ervaringen van de verzoekende partij in Griekenland zijn dus van wezenlijk belang bij de beoordeling van het verzoek, waarbij het haar toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en dat de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

3.9. *In casu* ligt de situatie voor van een vierentwintig jarige man. Er liggen geen specifieke elementen voor waaruit een bijzondere kwetsbaarheid kan blijken. Volgens de verzoekende partij haar verklaringen is zij in Griekenland op het eiland Chios aangekomen op 21 november 2019. Aldaar heeft ze verbleven tot 12 mei 2021. Van daaruit is ze naar Thessaloniki vertrokken. De verzoekende partij verklaart dat ze naar Thessaloniki vertrokken is omdat ze het opvangkamp in Chios diende te verlaten nadat ze haar verblijfsdocumenten gekregen heeft (notities persoonlijk onderhoud [NPO], p. 5-6). In dit verband dient opgemerkt te worden dat het feit dat er een einde wordt gesteld aan de materiële opvang voor begunstigden van internationale bescherming in samenhang moet worden bekeken met het feit dat nadat de beschermingsstatus wordt toegekend, de begunstigden zelf in hun onderhoud moeten voorzien.

Daarna heeft de verzoekende partij gekozen om naar Thessaloniki te verhuizen daar ze had vernomen dat er in die stad meer werkgelegenheid is. Daar verbleef ze ongeveer twee maanden. Op 20 juli 2021 is ze uit Griekenland vertrokken (NPO, p. 5-6). De verzoekende partij stelt dat haar levensomstandigheden in Thessaloniki moeilijk waren, dat ze buiten sliep en geen dak boven haar hoofd had. Om de tien dagen kon ze wel bij een Somalische vriend douchen. Ze verklaart dat ze lang gezocht heeft naar instanties om haar te helpen met de huisvesting maar niets gevonden heeft. Het IOM in Thessaloniki zou niets gedaan hebben op dat moment omwille van corona (NPO, p.8). Toen ze op straat sliep werd ze vaak bestolen en de politie heeft niets ondernomen (NPO, p.8). De verzoekende partij geeft aan dat ze in België dankzij een interimkantoor werk heeft gevonden en ook over een slaapplaats beschikt (NPO, p.10). Haar reis naar België heeft ze dankzij haar moeder kunnen betalen die vanuit Somalië geld opgestuurd heeft (NPO, p.10).

Uit haar verklaringen kan weliswaar blijken dat zij enige inspanningen heeft ondernomen om haar rechten te doen gelden in Griekenland, onder meer door eenmalig beroep te doen op IOM maar daarnaast blijkt ook dat de verzoekende partij zelf heeft aangegeven dat Griekenland niet haar eindbestemming was, dat zij nooit de intentie had om er te verblijven en dat toen zij in Griekenland was, zij zo snel mogelijk naar België wou komen (vragenlijst DVZ, vraag 27). De Raad kan dan ook verwerende partij volgen waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat de verzoekende partij eerder beperkte stappen heeft ondernomen om haar rechten als persoon die internationale bescherming in Griekenland geniet te doen gelden, terwijl tegelijk voldoende zelfredzaam gebleken is om vanuit Griekenland naar België te reizen en zij in Griekenland ook beroep kon doen op een vriend om zich bij hem te douchen. Uit het persoonlijk onderhoud blijkt verder ook niet dat de verzoekende partij getuigd heeft van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan op te bouwen in Griekenland. Uit haar verklaringen blijkt dat de verzoekende partij op 2 februari 2021 haar verblijfsdocumenten bekomen heeft, en reeds op 23 juli 2021 Griekenland verlaten heeft. Gevraagd naar de stappen die zij heeft ondernomen teneinde haar rechten als begunstigde van internationale bescherming aldaar te doen gelden, verklaarde de verzoekende partij dat in het kamp op het eiland Chios er wel instanties zijn die mensen helpen, maar dat zij gesloten waren door corona (NPO, p.7). Toen de protection officer hierop vroeg of ze buiten het kamp naar instanties gezocht heeft die hulp bieden, komt zij niet verder dan op zeer algemene en nietszeggende wijze te verklaren dat ze gezocht heeft, maar niets gevonden heeft en dat men tegen haar zei dat ze alles alleen dient uit te zoeken (NPO, p.8). Ook in Thessaloniki zou het IOM haar niet geholpen hebben omwille van corona (NPO, p.8). Gevraagd naar de manier waarop de verzoekende partij, die werkbekwaam is en in België werk gevonden heeft, dan wel naar werk zocht in Griekenland, antwoordde zij dat zij naar Thessaloniki gegaan is en daar in restaurants, bij landbouwers en overal naar werk gezocht heeft. Omdat ze de taal niet sprak kon ze geen tewerkstelling vinden en de scholen waren eveneens gesloten ten gevolge van corona waardoor ze geen taallessen kon volgen. In het opvangkamp in Chios waren er geen taallessen beschikbaar (NPO, p.4). Hierbij wordt aangestipt dat het gegeven dat een overheid niet steeds onmiddellijk woningen en financiële middelen kan toekennen aan vreemdelingen, niet inhoudt dat deze vreemdelingen vervolgens niet worden geholpen en dat zij zelf niet tijdelijk in hun levensbehoeften kunnen voorzien. In het kader van huisvesting en tewerkstelling kan het ook verwacht worden van de verzoekende partij, die de internationale beschermingsstatus heeft verkregen, om de nodige procedures te doorlopen en geduld uit te oefenen vooraleer zij daaromtrent conclusies trekt. Op basis van de uiterst summiere verklaringen van

de verzoekende partij kan geenszins worden vastgesteld dat zij niet in de mogelijkheid zou zijn om huisvesting of een tewerkstelling te kunnen krijgen in Griekenland. Van de verzoekende partij kan dan ook worden verwacht dat zij uit eigen beweging contact zou hebben gezocht met de bevoegde overheidsinstanties of organisaties die zich richten op onder meer personen met internationale bescherming om te informeren naar mogelijke ondersteuning. Met haar vage en nietszeggende verklaringen toont de verzoekende partij niet aan dat zij ernstige pogingen heeft ondernomen om een eigen bestaan te proberen uitbouwen of haar rechten als begunstigde van internationale bescherming te doen gelden. Zoals hoger aangegeven heeft de verzoekende partij zich beperkt tot zeer beperkte pogingen. Daarenboven kan de verzoekende partij bij een terugkeer naar Griekenland eveneens gebruik maken van de werkervaring die ze in België verworven heeft.

Uit de beschikbare informatie bijgebracht door de verzoekende partij blijkt dat Griekenland kampt met de gevolgen van de financiële crisis en onder meer kampt met grote werkloosheid, die ook de Griekse onderdanen treft. De Raad ontkent niet dat personen die internationale bescherming hebben verkregen kunnen getroffen worden door werkloosheid en dat de mogelijkheden om Griekse taallessen te volgen, wat toegang tot de arbeidsmarkt kan faciliteren, beperkt zijn. Evenwel volgt hieruit niet dat de verzoekende partij omwille van de onverschilligheid van de Griekse overheid in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal belanden in geval van terugkeer. Overigens betekenen de hoge werkloosheidsgraad in Griekenland en de invloed van de corona-pandemie, op zich niet dat de situatie van de verzoekende partij de hoge drempel van zwaarwichtigheid in de zin van de rechtspraak van het Hof van Justitie bereikt. De Raad kan aannemen dat het in de huidige omstandigheden moeilijk is om werk te vinden in Griekenland omwille van de economische situatie, en dat deze verder bemoeilijkt wordt door de huidige pandemie, zoals dit ook in andere Europese landen het geval is, maar uit de informatie bijgebracht door de verzoekende partij kan niet blijken dat het daardoor absoluut onmogelijk zou zijn voor haar om in haar levensonderhoud te voorzien. Uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt dat zij geenszins ernstige pogingen ondernomen heeft om werk te vinden in Griekenland éénmaal ze er internationale bescherming verkregen had. Voorts verklaart de verzoekende partij dat zij zelf de documenten die ze kreeg in Griekenland achtergelaten heeft en dat zij de documenten waarmee ze naar België is gereisd ondertussen verloren heeft (vragenlijst DVZ, vraag 22). Bijgevolg is de verzoekende partij zelf verantwoordelijk voor de eventuele moeilijkheden die zouden voortvloeien uit het feit dat zij niet langer over een verblijfsvergunning zou beschikken in Griekenland om haar rechten er te doen gelden. Aldus toont zij niet aan dat zij buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Verder kan nergens uit blijken dat zij niet voldoende zelfredzaam zou zijn om aan deze moeilijkheden het hoofd te bieden als persoon die er internationale bescherming geniet. In de bestreden beslissing wordt op goede gronden gemotiveerd dat: *“Uw verklaringen dat de scholen in Thessaloniki gesloten waren omwille van corona (CGVS p.5), evenals verschillende info- en hulpkantoren (CGVS p.7-8), worden an sich niet in twijfel getrokken. Echter moet in dit verband opnieuw benadrukt worden dat de maatregelen omwille van de COVID-19-pandemie van tijdelijke aard zijn, waardoor u niet aantoonde dat u in de toekomst geen enkele toegang zou hebben tot bovenvermelde voorzieningen.”*

Bovendien dient bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, in beginsel de omstandigheden van de Griekse onderdanen als maatstaf of standaard in ogenschouw te worden genomen, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen aan wie internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie omwille van de onverschilligheid van de Griekse autoriteiten. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische moeilijkheden of perspectieven van de Griekse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling.

Voorts wordt nog opgemerkt dat de verzoekende partij bij aankomst in België zich voorgegeven heeft voor een niet-begeleide minderjarige vreemdeling en verklaard heeft dat ze een ticket voor België gekocht heeft *“met geld van het centrum”* (fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling van 26 juli 2021, p.3). In navolging hiervan werd een medische test georganiseerd waaruit blijkt dat de verzoekende partij minstens drieëntwintig jaar oud is (beslissing dienst voorgedij van 27 augustus 2021).

De verklaringen van de verzoekende partij dat zij in Griekenland geen toekomst kan opbouwen zijn in deze zin dan ook voorbarig en ongefundeerd. Er kan niet worden vastgesteld dat de verzoekende partij een ernstige poging heeft ondernomen om daadwerkelijk een leven in Griekenland op te bouwen.

3.10. De verzoekende partij kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen. De verzoekende partij beweert weliswaar op algemene wijze, doch maakt niet *in concreto* aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was/is om in Griekenland in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij Griekenland heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoekende partij die in Griekenland een verblijfsvergunning verkregen heeft die geldig is tot 10 september 2023 en een reispaspoort daar ze er de vluchtelingenstatus verkregen heeft, verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Griekse grondgebied te worden toegelaten. De verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Griekenland werd verleend, kan stellen. De stelling dat de verzoekende partij in geval van terugkeer naar Griekenland zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is slechts gebaseerd op hypothesen en algemene landeninformatie zonder dat de verzoekende partij concreet aantoont dat zij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

Haar algemene betoog, onder verwijzing naar recente landeninformatie zoals hoger aangegeven, kan niet anders doen besluiten. De Raad herhaalt dat het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat situaties die worden gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon maar die geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een toestand komt die gelijkgesteld kan worden met onmenselijke of vernederende behandeling, niet de vereiste drempel van zwaarwegendheid bereiken. Dit is evenmin het geval voor schendingen van bepalingen van hoofdstuk VII van de Kwalificatierichtlijn die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest en het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend.

Op basis van alle elementen in het rechtsplegingsdossier en de beschikbare landeninformatie is de Raad van oordeel dat de verzoekende partij in de huidige stand van zaken, geen elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat van haar niet redelijkerwijs zou kunnen worden verwacht dat zij zich beroept op de beschermingsstatus die haar in Griekenland reeds werd toegekend. Het vermoeden dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland zullen worden geëerbiedigd, wordt niet weerlegd.

Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op verzoekende partij haar specifieke omstandigheden verhinderen. Haar beschermingsverzoek dient dan ook op basis van die rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

Een schending van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet blijkt niet. Evenmin wordt een schending aangetoond van de artikelen 2 en 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest. De Raad wijst er hierbij bovendien nog op dat de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt.

Aangezien de verzoekende partij internationale bescherming geniet in Griekenland, is er in België geen behoefte aan internationale bescherming. In deze omstandigheden blijkt niet dat de verzoekende partij zich nog dienstig kan beroepen op (een schending van) de artikelen 48/2, 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, die betrekking hebben op het beoordelen van de nood aan een internationale beschermingsstatus. Aangezien de verzoekende partij reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Griekenland die als toereikend werd beoordeeld, diende de commissaris-generaal niet opnieuw te bepalen of zij nood heeft aan een dergelijke status. De beoordeling of de verzoekende partij een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in haar land van herkomst dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden dat de verzoekende partij toegekende

bescherming in Griekenland effectief is, wordt ontkracht. De verzoekende partij is op dit punt in gebreke gebleven.

3.11. De Raad heeft kennis genomen van de informatie die de verzoekende partij in haar verzoekschrift heeft opgenomen over de situatie in Griekenland. Daargelaten de vraag of de commissaris-generaal is tekortgeschoten in zijn zorgvuldigheidsplicht zoals omschreven door het Hof van Justitie (arrest van 16 juli 2020, M. Addis t. Duitsland, punt 52), dient de Raad te concluderen dat de verzoekende partij geen belang heeft bij deze grief nu de Raad als beroepsinstantie zelf de situatie in Griekenland heeft beoordeeld (cf. arrest van het Hof van Justitie van 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, EU:C:2019:219, punt 88).

Wat betreft de door de verzoekende partij aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partij op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Somali machtig is. Zij werd tijdens dit persoonlijk onderhoud gewezen op de vaststelling dat haar reeds internationale bescherming in Griekenland is toegekend en kreeg de kans om redenen aan te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld. Er kan dan ook niet worden gesteld dat de commissaris-generaal op dit vlak niet zorgvuldig is te werk gegaan.

3.12. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In casu dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite gemotiveerd is. Uit het betoog van de verzoekende partij blijkt dat zij de motieven van deze beslissing kent en begrijpt. Zij is er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.13. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden. Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. De verzoekende partij voert de schending aan van artikel 22bis van de Grondwet, maar laat na uiteen te zetten op welke wijze zij dit artikel geschonden acht. Aldus maakt dit geen ontvankelijk middelonderdeel uit.

3.14. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juli tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. A. DE LUYCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE LUYCK

M. RYCKASEYS